

Olga Ștefan

DRÁGA KÉPEK

IMAGINI PREȚIOASE

kellett pár év,
hogy borostyánba zárjalak:

szép vagy, mint a kánikula és a
fagy
közötti felfoghatatlan távolság.

de én
a szépségtől, amit az idő úgy lát, mint
szeplődélenséget,

óvakodom.

mások drága
képeket készítenének,
hamuból
gyémántot, én
négy érzékből formállak újjá. az agyamban alszol
elzártan,
mint egy hüvelyben. húsát mutató, beteg és
kutyaszerű.

ha valamikor hozzád értem,
a víz voltál, a part Vama környékén, egy borús napon,

meleg étel, statikus elektromosság, ősszel a várban,
herka,
másra nem emlékszem.

(...)
egy másik hangomon énekelsz,

és
a homokból női
fejet ásol elő,
amely szeret beszélni, egy csekket, amit nem tudok
kifizetni. Annabel Lee: te végigjárom
az erdőket,
és átszeled a vizeket,
amelyek szelíden választottak szét minket, vizek,
amelyek kitakarták a fényt,
és vizek, amelyek nem szakadtak meg.

a fiam egy
viaszból készült amulett volt,

akiról egyetlen férfi mesélt nekem,

te.

(...)
képzeld el, hogy sorolod bűneid, és a pap ráér, mondom:

vágj utat
a tönkretett gazdagságon,
az álnok városokon át
és országod asszonyain.
akiken arany szemfesték virít.

tőled
nemcsak egy gyereket kaphattam volna a hasamba,
de egy golyót is, egy öklöt, és kaptam is

akkor este, amikor a zajos röhögésed kioltotta a fényt
a babaszobában, és még egyet

az évek múltán,
amelyek alatt egyre fogyott az egészségem, a szavaim, a fiatalságom

kiszámíthatóan forog bennem –

mint egy kés.

Elfogadtalak, drága golyó, drága ököl,
drága keserű bánásmód,
ahogy valami
röhejes irodalmi díjat fogadsz el,
kijártam az iskolát, történelem és a valóság,
ami világunkat jellemzi, mindig más magasságban,
mint amin a himnuszt
éneklük:
szíven a kéz és halántékon a pisztoly.

TÜKRÖZŐDŐ BETŰK

LITERE ÎN OGLINDĂ

nem lennék jó vezető
a vezetők nem
kelhetnek szóalmat

rólad meséltem
olyan sokat meséltem rólad
hogymunkaruhában aludtam el

nyújtsd ki a kezéd: hideg gyümölcs vagyok

az árnyékban, üres kaptár

az autofikció építőtelepén.

(bennem) a világ legszeretettebb nője halt meg
a kérdések kisiklanak

*mikor tanítasz kicsit a szabadságról?
mikor tanítasz kicsit az internetről?*

hogyan beszéljek hivatalosan veled? ahogy a nőknek írtam
akikben
szinte már szerelmesen tükröződtem
sétáltatnak mint kutyát az aszfalton/

kimerevített heteroszexualitásunk
alkonyán
keresztül/

választásaink
fénye mindig szétszóródik

* * *

ékszereket hordtam
mert úgy néztek ki
mintha
neked
loptam volna
(a gyöngyök sorát eltéptem
most úgy néz ki az egész
mintha

a TE nyakadról téptem volna le)

* * *

tudom hogy fölöttünk a Göncölszekér
fölöttem
az ágyban amelyről felvételt készít
valaki
egy rokon rémálomból
te vagy
a Sarkcsillag/

a giccses versek egén
születésed éjszakáján

a Halálcsillag

ez a szokás hozzám láncolódott
mint ahogy valaki ecsetet kötne
egy béna kézre

hány hervadó virágot
szántunk meg és hányról tanultuk meg
hogyan elkerüljük hány maradt leszedetlen
mák a sínek között

és most hogyan köszönjem meg

az élvezet
ágyát
egy kórházi ágyról

minden milliliter
vért!

láttalak egy ritka fotón
ami nálunk a városban készült
akkoriban edzett minket az Isten

SZÁVA CSANÁD fordításai